

בע"א (נתניה) 63327-04-25 - הלן אבוהיי נ' עירית נתניה

בע"א (נתניה) 63327-04-25 - הלן אבוהיי נ' עירית נתניהשלום נתניה

בע"א (נתניה) 63327-04-25

הלן אבוהיי

נגד

עירית נתניה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בנתניה

[25.05.2025]

כבוד השופטת אופיר כתבי-ריבלין

החלטה

בפני בקשת המבקשת להארכת מועד להישפט, בגין דוח מספר 13406889 שניתן בגין עבירה לפי חוק עזר בנתניה (מניעת רעש), התשמ"ח-1988 (להלן: הדוח ו/או הקנס).
עסקינן בדוח מיום 29.07.23, המייחס כי המבקשת הקימה רעש בשעות אסורות (1:22) בגן ציבורי.
אציין, כי הבקשה הוגשה על ידי המבקשת ללא כותרת, אולם מקריאת הבקשה והנספחים לה, עולה כי המבקשת מלינה על קיומו של מתן של הדוח, תוך שצירפה את החלטת המשיבה מיום 10.03.25 הדוחה בקשתה לביטול הדוח. משכך למעשה, עסקינן בבקשה להישפט באיחור.
בבקשתה טוענת המבקשת כי בתקופת מתן הדוח, הייתה תלמידה בתיכון (כיום המבקשת חיילת בשירות סדיר), ובעת מתן הדוח שהתה עם חברותיה בגינה ציבורית. לטענתה הדוח ניתן רק לה וזאת ללא כל אבחנה לשאר האנשים שנכחו במקום. המבקשת טענה כי לא הייתה 'הגורם המרכזי לרעש' וכי התנהלותה הייתה 'רגילה' (כך לטענתה). עוד הלינה על האופן בו ניתן לה הדוח (לטענתה בגישה פוגענית) וכי במקום היו עדים היכולים להעיד כי התנהלותה הייתה שקטה ותקינה.
ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה מהטעמים שפורטו בתגובתה.
בתמצית, ציינה כי מדובר בבקשה שהוגשה בחלוף המועדים הקבועים בחוק, כי הדוח נמצא בגבייה והמבקשת אינה עומדת בתנאים הקבועים בחוק באשר לאישור הבקשה להישפט.
עוד הוסיפה, כי ברשותה ראיות להוכחת יסודות העבירה, וכי בקשתה של המבקשת לביטול הדוח, על אף שלא הוגשה במועד, נבחנה ולאחר הצגת מסמכים אישיים הוחלט להעמיד את הקנס על סכום המקור בתוספת הוצאת גביה בלבד.

דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה, אין בידי להיעתר למבוקש ולהלן נימוקי.

סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ ו/או החוק), העוסק בבקשה להישפט באיחור, קובע כך:

"הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על עבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו; בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו..." [כל ההדגשות במסמך זה אינן במקור, א.כ.ר].

על פי הסעיף בקשה להארכת מועד להישפט, תבחן בהתאם לתנאים המפורטים בסעיף 229(ה) לחסד"פ, או מנימוקים מיוחדים.

סעיף 229(ה) לחסד"פ קובע:

"תובע רשאי לדון בבקשה שהוגשה לאחר המועדים האמורים בסעיף קטן(א), אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמןעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה". בנוסף, נקבע בפסיקה כי המבחנים העומדים בפני בית המשפט לצורך בחינת בקשת הארכת מועד להישפט, זהים לאלו העומדים לצורך בחינת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות, בקשה המוגשת מכוח סעיף 130(ח) לחוק (מפנה בעניין זה לע"פ 4448/09 קמר יעקב נ' מדינת ישראל וכן לרע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל (להלן: עניין איטליא)).

על פי מבחנים אלו, יש לבחון האם הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש (בעניינו, לאי הגשת בקשה להישפט במועד), או האם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

מכל המקובץ לעיל, עולה כי בית המשפט ייעתר לבקשה להארכת מועד להישפט בקיומו של אחד מהתנאים הבאים: א. קיימת סיבה מוצדקת לאי הגשת הבקשה במועד, או מקום שהוכח כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט, נבע מסיבות שאינן תלויות במבקש.

ב. דחיית הבקשה להישפט עלולה לגרום לעיוות דין.

בחינת התנאי הראשון- סיבה מוצדקת לאי הגשת הבקשה במועד:

עולה כי הדוח ניתן למבקשת ביום 29.07.23 (הדוח נמסר לה בעת רישומו ואף נשלח במקביל בדואר רשום). המבקשת פנתה למשיבה בבקשה לביטול הדוח כשנה לאחר מתן הדוח, וזאת ללא כל הסבר מניח את הדעת מדוע בקשתה הוגשה באיחור כה רב מאז מתן הדוח.

משכך, משלא הוצג בפני כל טעם וסיבה מוצדקת, מדוע המבקשת בבקשתה לביטול הדוח בחלוף זמן כה רב מאז מתן הדוח (למעלה משנה), הרי שלא מצאתי כי קיימת כל סיבה מוצדקת להגשת הבקשה באיחור.

בחינת התנאי השני - חשש לעיוות דין באם תדחה הבקשה:

המבקשת טוענת כי התנהלותה באירוע נשוא הדוח, הייתה 'תקינה ושקטה'. כמו כן, ציינה כי ישנם עדים היכולים להעיד כי אכן התנהלותה הייתה כך. מדובר בכפירה כללית, בה טוענת למעשה המבקשת כי לא הקימה כל רעש וכי מתן הדוח לא היה מוצדק.

אין בכפירת המבקשת, כשלעצמה, כדי להצביע על נימוק מיוחד אשר מצדיק כשלעצמו הארכת המועד להישפט (מפנה בהקשר זה לרע"פ 1773/04 אלעזרה אסמעיל נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 23.02.04); ע"פ 31903-11-23 זאהדה נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 19.02.24)).

לא הונח בפני כל הסבר לגופו של עניין כך לדוגמא, באשר לטענת המבקשת כי ברשותה עדים לא ציינה מי הם אותם העדים שנכחו במקום אשר יכולים להעיד כיום על האירוע נשוא הדוח, כמו כן ראוי לציין גם את טענת המבקשת כי 'לא הייתי הגורם המרכזי לרעש'. קרי, ניתן לראות כי אף המבקשת מאשרת בעצמה כי הקימה רעש, אולם טענה היא הרעש אינו כזה המצדיק מתן הדוח.

מכל האמור לעיל, אני סבורה כי אין בדחיית הבקשה כדי להוות עיוות דין למבקשת.

יצוין כי הדברים מקבלים משנה תוקף, אף שעה שהבקשה לא נתמכה בתצהיר (מפנה בעניין זה לעניין אלטיא). בנסיבות העניין, אף לא מצאתי כי מתקיימים "נימוקים מיוחדים אחרים" בהתאם לסעיף 229(א) לחוק, המצדיקים הארכת המועד להישפט באיחור.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

לפנים משורת הדין, ובשים לב לנסיבותיה האישיות של המבקשת, שעה שהדוח ניתן לה עת הייתה תלמידה בתיכון, ובשים לב כי כיום משרתת כחיילת בצה"ל, אני מורה כי המבקשת תשלם סכום קנס המקור בלבד בתוך 60 ימים. זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ז אייר תשפ"ה, 25 מאי 2025, בהעדר הצדדים.